

Натруфи се съ самуръ калпакъ,
 Оржжи се съ дрѣновъ кривакъ,
 Прѣкръсти се на пѣтъ тръгна,
 Руси бивли съ синджиръ дрѣпна.

Бучатъ бури, ечатъ гори —
 Хайдутъ Сидеръ не се бои:
 Силни бури сж игралки,
 Страшни срѣщи забавалки.

Доръ се зора зазорила.
 Деветъ бърда той прѣмина
 И до три ми бѣли рѣки,
 И четири вити лжки,

Стигна поле божурово
 При кладенче изворово,
 Спрегна бивли да напои,
 Съ очи поле да обиди.

Вихри вѣятъ, снѣгъ се сипи,
 Черъ арапинъ все не сѣди,
 Пѣтищата той об'коли,
 Кого хване бий та мори,

Прѣзъ димни ми тъмни мъгли,
 На Сидеря гледъ устрели,
 Пусна ата аждрехана,
 Да го грабне като врана,

Трепна Сидеръ добъръ юнакъ,
 Плесна ржцѣ, грабна кривакъ,
 Накрехна си дългъ калпакъ,
 Че попита Черенъ арапъ: